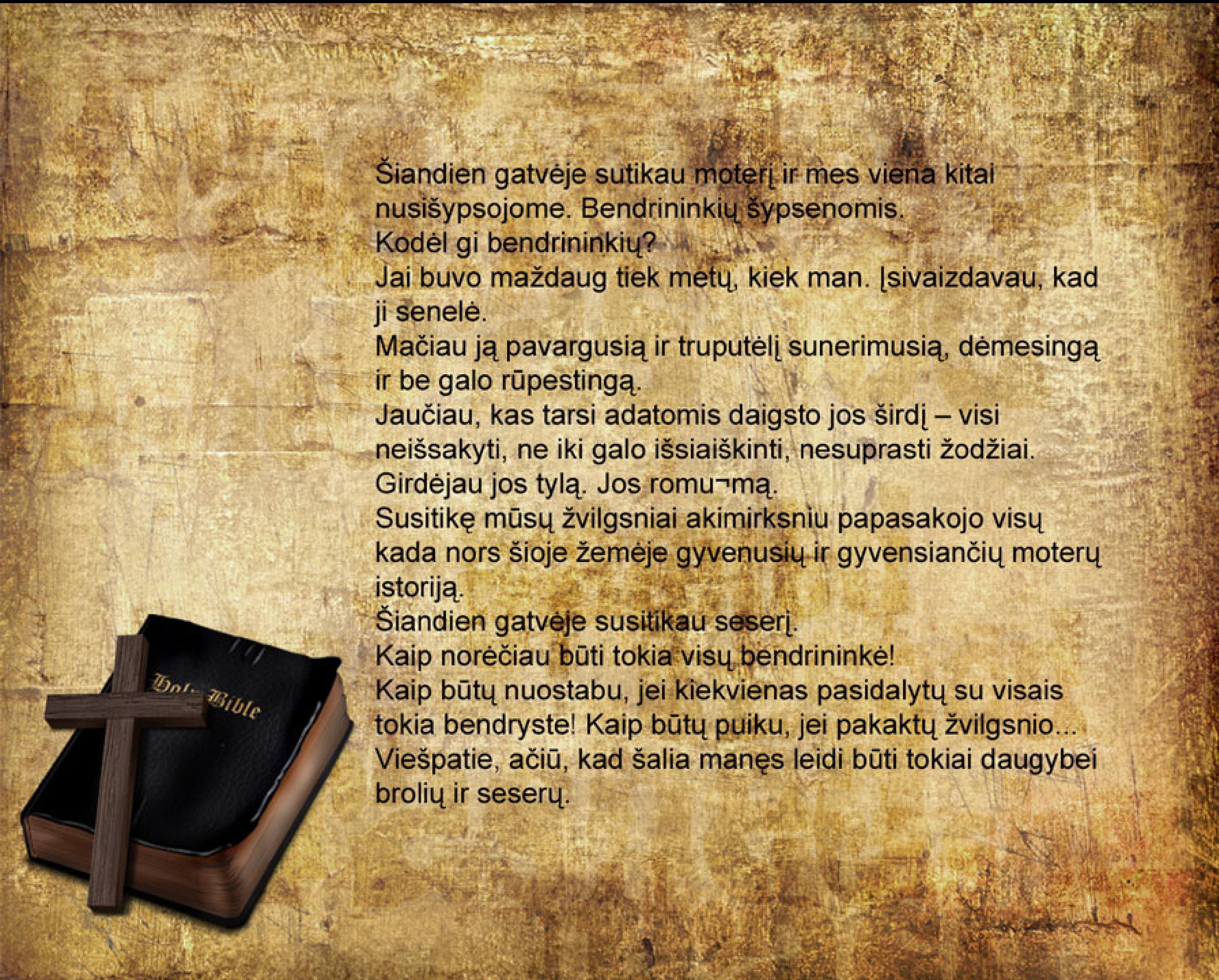

100 maldų neturintiems laiko

Maldos tieems, kaiš moka stebetiš

Šiandien gatvėje sutikau moterį ir mes viena kitai nusišypsojome. Bendrininkų šypsenomis.

Kodėl gi bendrininkų?

Jai buvo maždaug tiek metų, kiek man. Išivaizdavau, kad ji senelė.

Mačiau ją pavargusią ir truputėli sunerimusią, dėmesingą ir be galio rūpestingą.

Jaučiau, kas tarsi adatomis daigsto jos širdži – visi neišsakyti, ne iki galio išsiaiškinti, nesuprasti žodžiai.

Girdėjau jos tylą. Jos romu-mą.

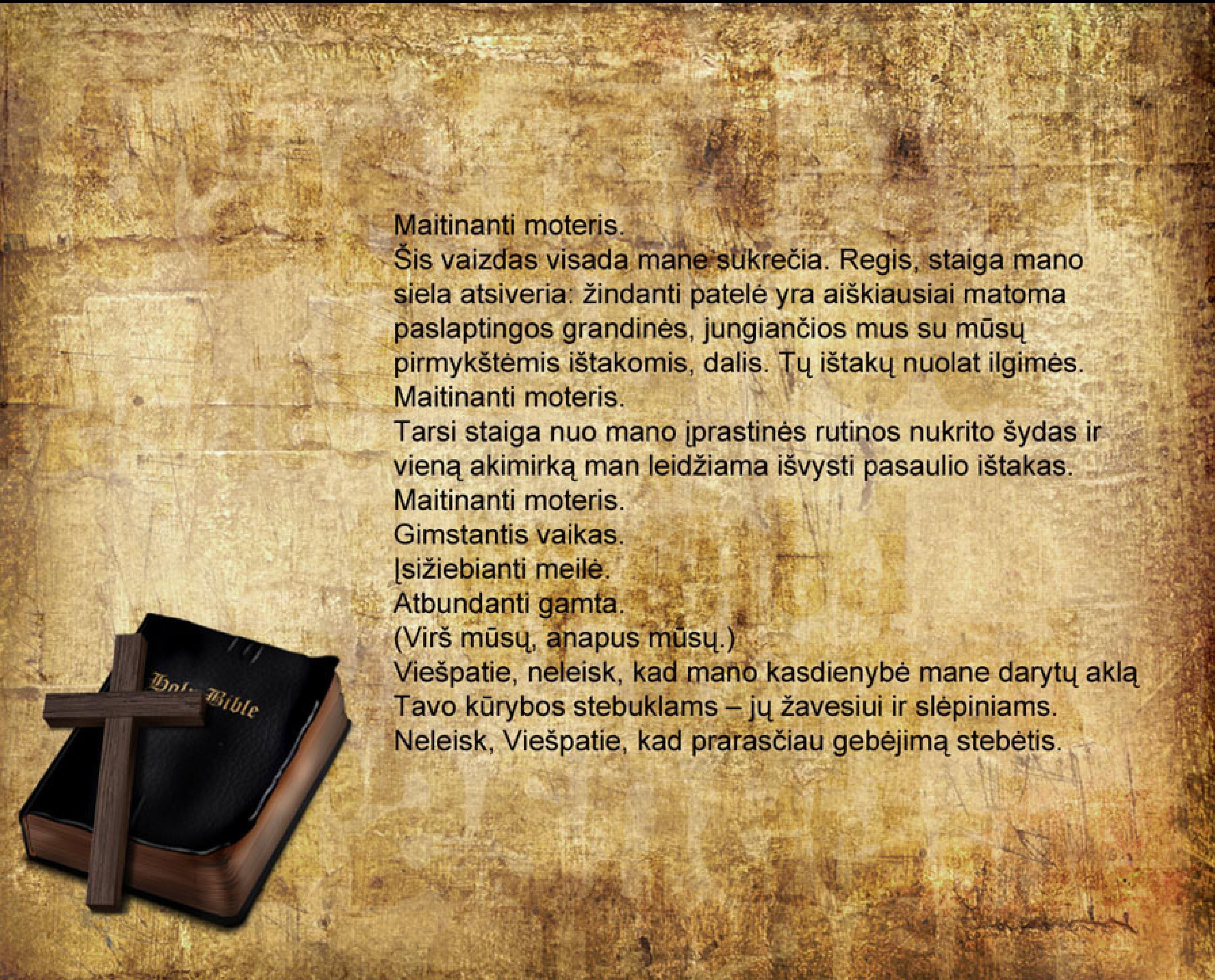
Susitikę mūsų žvilgsniai akimirksniu papasakojo visų kada nors šioje žemėje gyvenusių ir gyvensiančių moterų istoriją.

Šiandien gatvėje susitikau seserį.

Kaip norėčiau būti tokia visų bendrininkė!

Kaip būtų nuostabu, jei kiekvienas pasidalytų su visais tokia bendryste! Kaip būtų puiku, jei pakaktų žvilgsnio...

Viešpatie, ačiū, kad šalia manės leidi būti tokiai daugybei brolių ir seserų.

Maitinanti moteris.

Šis vaizdas visada mane sukrečia. Regis, staiga mano siela atsiveria: žindanti patelė yra aiškiausiai matoma paslaptingos grandinės, jungiančios mus su mūsų pirmykštėmis ištakomis, dalis. Tų ištakų nuolat ilgimės.

Maitinanti moteris.

Tarsi staiga nuo mano įprastinės rutinos nukrito šydas ir vieną akimirką man leidžiama išvysti pasaulio ištakas.

Maitinanti moteris.

Gimstantis vaikas.

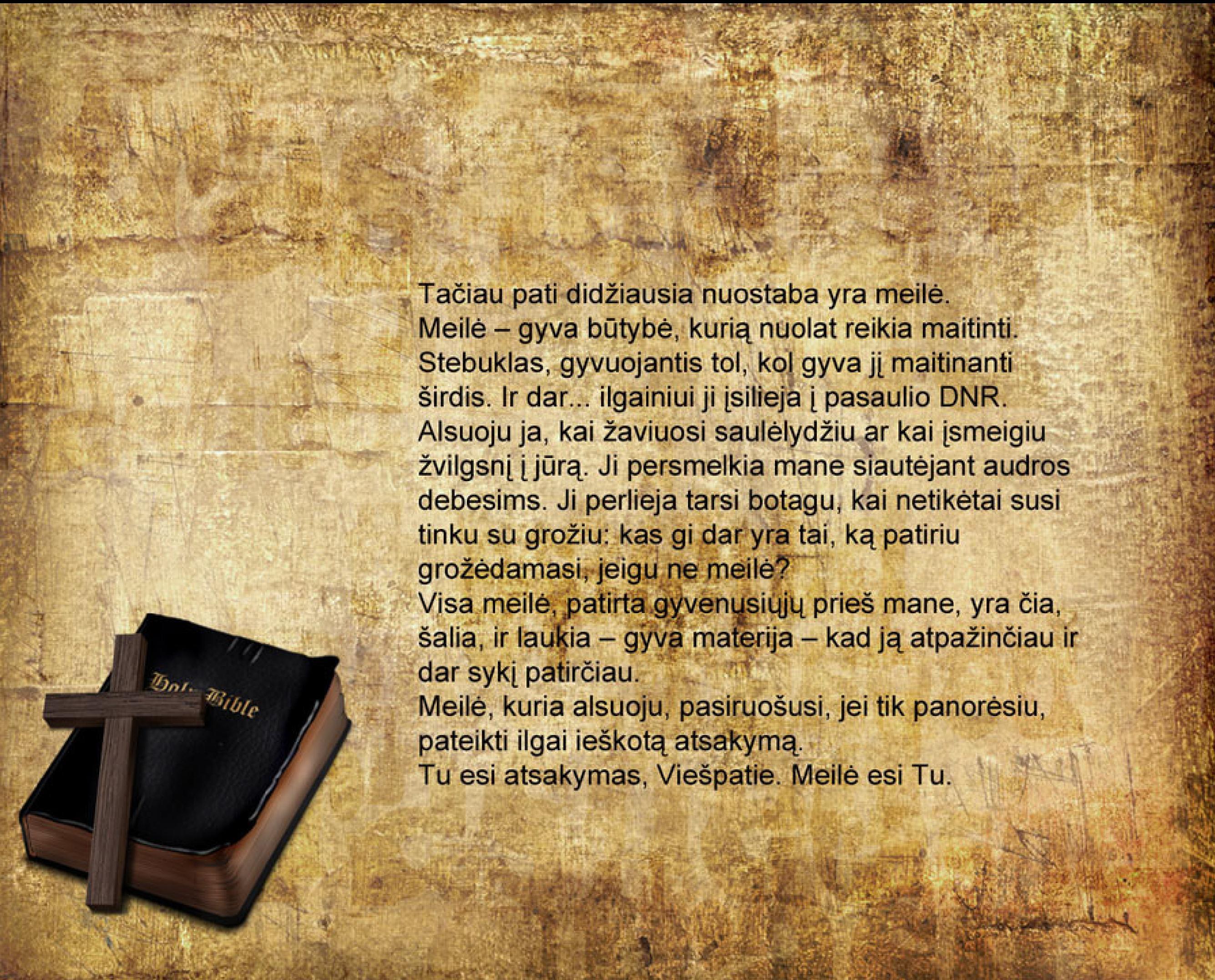
Įsižiebianti meilė.

Atbundanti gamta.

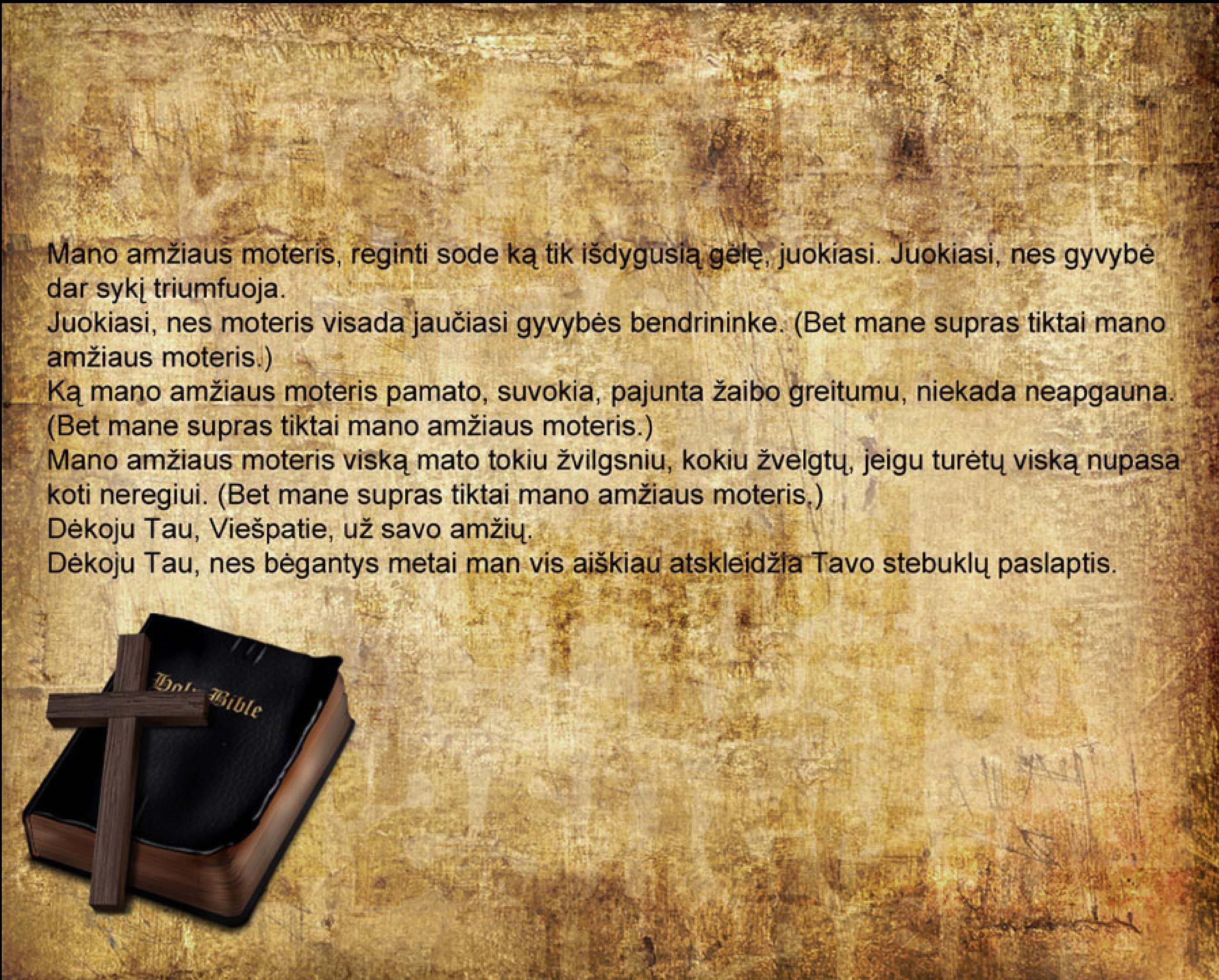
(Virš mūsų, anapus mūsų.)

Viešpatie, neleisk, kad mano kasdienybė mane darytų aklą
Tavo kūrybos stebuklams – jų žavesiui ir slėpiniam.

Neleisk, Viešpatie, kad prarasčiau gebėjimą stebétis.

Tačiau pati didžiausia nuostaba yra meilė.
Meilė – gyva būtybė, kurią nuolat reikia maitinti.
Stebuklas, gyvuojantis tol, kol gyva jি maitinanti
širdis. Ir dar... ilgainiui ji įsilieja į pasaulio DNR.
Alsuoju ja, kai žaviuosi saulėlydžiu ar kai įsmeigiu
žvilgsnį į jūrą. Ji persmelkia mane siautėjant audros
debesims. Ji perlieja tarsi botagu, kai netikėtai susi
tinku su grožiu: kas gi dar yra tai, ką patiriu
grožėdamasi, jeigu ne meilė?
Visa meilė, patinta gyvenusiųjų prieš mane, yra čia,
šalia, ir laukia – gyva materija – kad ją atpažinčiau ir
dar sykį patirčiau.
Meilė, kuria alsuoju, pasiruošusi, jei tik panorėsiu,
pateikti ilgai ieškotą atsakymą.
Tu esi atsakymas, Viešpatie. Meilė esi Tu.

Mano amžiaus moteris, reginti sode ką tik išdygusią gėlę, juokiasi. Juokiasi, nes gyvybė dar sykį triumfuojā.

Juokiasi, nes moteris visada jaučiasi gyvybės bendrininke. (Bet mane supras tiktai mano amžiaus moteris.)

Ką mano amžiaus moteris pamato, suvokia, pajunta žaibo greitumu, niekada neapgauna. (Bet mane supras tiktai mano amžiaus moteris.)

Mano amžiaus moteris viską mato tokiu žvilgsniu, kokiui žvelgtu, jeigu turėtų viską nupasaoti neregiui. (Bet mane supras tiktai mano amžiaus moteris.)

Dékoju Tau, Viešpatie, už savo amžių.

Dékoju Tau, nes bégantys metai man vis aiškiau atskleidžia Tavo stebuklų paslaptis.

Aplink mus esama mažyčių, tačiau aiškių prarasto rojaus ženklų.
Tai netikėti blykstelėjimai, vos nujaučiamos tiesos kasdienybės verpete.
Kai atsitraukia pilkuma, kaip pavasario ryta, kai vėjo gūsių nuskaidrintame tyrame
ore staiga pasirodo vaikystės spalvom užlietas pa-saulis: žalia, geltona, mėlyna, kad
net širdj suspaudžia.
Arba kvapas, toks stiprus ir svaigus, kad, regis, galėsi paliesti: bet štai pūsteli vėjas
ir jis pradingsta, lieka tik ilgesingas prisiminimas. Tos spalvos, tas kvapas yra Tavo,
Viešpatie, ženklas. Tu esi ta paslaptis. Tu esi ta „atmintis“.
Leisk ją patirti dar ir dar, kad neprarasčiau gebėjimo stebėtis.

www.pakuonioparapija.lt

Algimantas J.